

Rozsudek Nejvyššího soudu SSR ze dne 22.06.1970, sp. zn. 6 Cz 30/70, ECLI:CZ:NS:1970:6.CZ.30.1970.1

Číslo: 10/1971

Právní věta: V pracovnej zmluve možno dohodnúť viac než jedno miesto výkonu práce; z hladiska nároku na náhradu pri pracovných cestách (§ 3 až § 9 vyhl. č. 96/1967 Zb.) je však nutné za pravidelné pracovisko považovať vždy len jedno miesto výkonu práce.

Soud: Nejvyšší soud SSR

Datum rozhodnutí: 22.06.1970

Spisová značka: 6 Cz 30/70

Číslo rozhodnutí: 10

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Pracovní cesta, Pracovní poměr

Předpisy: 65/1965 Sb. § 29

§ 10

§ 131 96/1967 Sb. § 3

§ 4

§ 5

§ 6

§ 7

§ 8

§ 9

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy 495,- Kčs ako náhrady výdavkov pri pracovných cestách, vykonaných v mesiacoch marci až októbri 1968 zo Z. do B. B. Uvádzala, že podľa pracovnej zmluvy mala pracovať tri dni v týždni v Z. a dva dni v týždni v B. B., že však jej pravidelným pracoviskom je Z., takže za cesty do B. B. jej prislúcha náhrada výdavkov.

Okresný súd vo Zvolene svojim rozsudkom vyhovel žalobe. Z ustanovenie § 29 Zák. práce vyvodil, že v pracovnej zmluve nemožno platne určiť dve miesta ako pracovisko, a ak je ako miesto práce určené územie väčšie ako jedna obec, treba podľa § 4 vyhlášky č. 96/1967 Zb. za pravidelné pracovisko považovať miesto sídla organizácie.

Krajský súd v Banskej Bystrici zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil konštatovaním, že žalobkyni bolo v pracovnej zmluve určené pracovisko vo Z.

ako aj v B. B., takže cestu do B. B. možno považovať iba za cestu na pracovisko (na jedno z pracovísk, na ktoré bola prijatá), a nie za pracovnú cestu, za ktorú by jej prislúchala náhrada.

Najvyšší súd SSR rozhodol o sťažnosti pre porušenie zákona, podanej predsedom bývalého Najvyššieho súdu, tak, že rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon.

Z odôvodnenia:

Podľa § 131 Zák. práce prislúcha pracovníkom nárok na náhradu výdavkov, ktoré im vzniknú pri plnení pracovných povinností. Na základe splnomocnenia uvedeného v § 131 ods. 2 cit. zákona vydala Štátna komisia pre financie, ceny a mzdy vyhlášku č. 96/1967 Zb., ktorou okrem iného upravila náhrady výdavkov pri pracovných cestách. Pre posúdenie opodstatnenosti nároku, uplatneného v žalobe, je rozhodujúce, či cesty žalobkyne zo Z. do B. B. majú charakter pracovných ciest, či nie.

V pracovnej zmluve boli so žalobkyňou dohodnuté dve miesta výkonu práce. Výklad okresného súdu, ktorý zo znenia § 29 Zák. práce vyvodzuje, že v pracovnej zmluve nemožno dohodnúť viac ako jedno miesto výkonu práce, nemožno považovať za správny. Takýto výklad je totiž v rozpore s bežnou legislatívnou praxou, ktorá používa jednotné číslo zavše i v takých prípadoch, kde prichádza do úvahy možnosť plurality osôb alebo predmetov uvádzaných v jednotnom čísle. Okrem toho sama vyhláška č. 96/1967 Zb. pripúšťa, že ako miesto výkonu práce môže byť dohodnuté širšie územie, než je jedna obec (§ 4 ods. 1). V súvislosti s pracovnými cestami operuje citovaná vyhláška s osobitným pojmom, totiž s pojmom „pravidelné pracovisko“. Ustanovenie § 3 cit. vyhlášky priznáva pracovníkovi náhrady za pracovné cesty, na ktoré bol pracovník vyslaný organizáciou na plnenie pracovných úloh na pracovisku mimo obvodu svojho pravidelného pracoviska a mimo obvodu obce svojho bydliska. Podľa § 4 ods. 1 cit. vyhlášky rozumie sa pravidelným pracoviskom miesto výkonu práce, na ktoré bol pracovník prijatý alebo preložený; u pracovníkov, u ktorých bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce širšie územie, než je jedna obec, považuje sa za pravidelné pracovisko miesto sídla organizácie, pokiaľ organizácia neurčí pre účely vyhlášky ako pravidelné pracovisko iné miesto.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že ak nejde o prípady uvedené v § 10 a osobitne upravené v časti IV. cit. vyhlášky, z hľadiska vyhlášky č. 96/1967 Zb. o náhradách cestovných, sťahovacích a iných výdavkov možno za pravidelné pracovisko považovať vždy iba jedno miesto.

B. B., kde žalovaná pracovala po dva dni týždenne a kam musela dochádzať, pretože ináč pracovala vo Z. a tam aj bývala, nebola jej pravidelným pracoviskom, pretože nebola medzi účastníkmi ako pravidelné pracovisko dohodnuté a nie je ani sídlom organizácie žalovaného. Cesty do B. B., ktoré boli žalobkyňi uložené priamo pracovnou zmluvou, boli teda cestami na plnenie pracovných úloh mimo obvodu jej pravidelného pracoviska a mimo obvodu obce jej bydliska, takže majú charakter pracovných ciest v zmysle § 3 ods. 1 vyhlášky č. 96/1967 Zb.

Keď teda krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady za stravné na uvedených cestách z toho dôvodu, že nešlo o pracovné cesty, ale iba o cesty na pracovisko, porušil zákon v ustanovení § 131 Zák. práce v súvislosti s § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 a § 7 vyhlášky č. 96/1967 Zb.